

HỒI THỨ SÁU MƯỜI MỐT ĐỨNG NGOÀI THÀNH LÒNG DẠ HOÀI NGHỊ

Thạch Phá Thiên giật mình khinh hãi hỏi:

-Muội hương này có làm chết người không ?

Đinh Đang cười đáp:

-Họ dùng muội hương này để tróc nã bọn đệ tử phái Tuyết Sơn chẳng hiểu nó có làm cho chết người được không ?

Thạch Phá Thiên nói:

-Thế thì chắc là không rồi. Được lắm ! Đinh Đinh Đang Đang ở đây chờ ta.

Dứt lời chàng chạy đến chân tường, lẹ làng nhảy vọt mà vào tựa hồ chiếc lá rơi, không một tiếng động. Chàng tìm đến chỗ cửa sổ căn phòng thứ hai dãy nhà mé đông.

Thạch Phá Thiên dừng lại lắng tai nghe thấy ba người hơi thở đều đặn đang giấc ngủ say. Chàng liền thò lưỡi cho giấy dán cửa sổ thấm nước rồi khẽ chọc thủng một lỗ. Chàng đốt muội hương lên cho vào lỗ hổng.

Thứ muội hương này cháy rất mau, chỉ trong khoảnh khắc là cháy hết liền.

Thạch Phá Thiên lại lắng tai nghe, bốn bề im lặng như tờ. Chàng liền vận nội lực đẩy mạnh một cái, then cửa gãy liền. Chàng lẹ làng nhảy vào trong phòng. Nhờ ánh trăng lờ mờ bên ngoài chiếu vào chàng nhìn rõ trong phòng chỉ kê hai chiếc giường. Vợ chồng Thạch Thanh ngủ trên giường mé bắc, còn Thạch Trung Ngọc ngủ trên giường mé nam.

Thạch Phá Thiên toan vào ôm lấy Thạch Trung Ngọc, bỗng cảm thấy choáng váng, chàng biết là mình đã hít phải muội hương liền lập tức nín thở ôm lấy Thạch Trung Ngọc nhảy ra ngoài cửa sổ. Chàng lại vượt qua tường đến chỗ Đinh Đang khẽ nói:

-Chúng ta đi xa thêm một chút để khỏi làm kinh động đến bọn Bạch sư phó.

Thạch Phá Thiên ôm Thạch Trung Ngọc đi theo nàng ra xa mấy chục trượng.

Đinh Đang dừng lại nói:

-Thiên ca cởi bỏ hết quần áo Thạch Trung Ngọc ra rồi đổi mặc quần áo vào cho y. cả những đồ đạc trong túi cũng đổi hết đi.

Thạch Phá Thiên liền thò tay cởi áo cho Thạch Trung Ngọc. Chàng lại móc túi mình lấy ra chiếc hộp gỗ của Đại Bi lão nhân tặng cho và cả hai tấm thẻ đồng.

Chàng hỏi:

-Những cái này có để cho y không ?

Đinh Đang đáp:

-Giao hết cho y. thiên ca để lại trong mình, vạn nhất có người nhìn thấy há chẳng tiết lộ cơ mưu ư ? Tiểu muội ra ngoài kia để trông chừng cho Thiên ca.

Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang đi xa rồi mới cởi hết cả quần áo ra để thay đổi cho Thạch Trung Ngọc. Rồi chàng nói:

-Đổi xong cả rồi. Đi đi thôi !

-Từ giờ phút này tính mạng Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân có bảo toàn được hay không là do Thiên ca giả trang Thạch Trung Ngọc đúng hay trật.

Thạch Phá Thiên đáp:

-Dĩ nhiên ta cố gắng mà làm.

Đinh Đang lại móc trong bọc ra một chiếc hộp sắt mở nắp ra rồi thò ngón tay móc lấy nửa hộp cao. Nàng nói:

-Thiên ca ngừng đầu lên !

Nàng lấy cao bôi vào cổ chàng đoạn nói tiếp:

-Đến khi trời gần sáng, Thiên ca chui sạch chỗ cao này đi đừng để người ta trông thấy. Ngày mai Thiên ca sẽ thấy đau đớn một chút, Thiên phải ráng mà chịu.

Thạch Phá Thiên nói:

-Không hề chi.

Bỗng thấy Thạch Trung Ngọc đã hơi cựa cựa dường như gã tỉnh dậy. Chàng vội nói:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Ta đi đây.

Đinh Đang cũng thúc giục:

-Đi lẹ lên ! Đi lẹ lên !

Thạch Phá Thiên trở gót đi về phía khách sạn, chàng đi được mấy trượng quay đầu nhìn lại thì thấy Thạch Trung Ngọc đã ngồi dậy dường như đang thủ thỉ chuyện trò.

Bỗng chàng nghe thấy tiếng Đinh Đang cười khúc khích. Tuy nàng cười rất khế mà đầy vẻ hân hoan.

Thạch Phá Thiên trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng. Chàng than thầm:

-Từ đây trở đi mình khó còn có dịp tụ hội với Đinh Đang.

Chàng ngần ngừ một chút rồi tiến lại chân tường vào nhà khách sạn. Chàng đẩy cửa sổ vào phòng. Trong phòng hơi hương ấy còn nồng nặc. Chàng mở cửa sổ cho gió lạnh thổi vào.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên mỗi lúc một xa. Chàng biết đó là Đinh Đang cùng Thạch Trung Ngọc cỡi ngựa lên đường. Chàng lẩm bẩm một mình:

-Không hiểu bọn họ đi đâu ? Đinh Đinh Đang Đang chắc là vui thú lắm. Mình mồm mép vụng về, nằng ở với mình thường vì thế mà nổi nóng.

Thạch Phá Thiên đứng bên cửa sổ hồi lâu thấy cổ họng dần dần phát đau liền lên giường nằm.

Thứ thuốc của Đinh Đang quả nhiên linh nghiệm, mới chừng nửa giờ mà cổ họng chàng nhức nhối vô cùng, chàng đưa tay lên sờ thấy nóng ran chẳng khác chi sờ vào một cục than hồng. Cổ chàng sưng vù lên.

Thạch Phá Thiên chờ cho đến lúc tang tảng sáng mới kéo chăn đắp kín rồi chui thuốc cao ở cổ đi, chàng khẽ bật tiếng rên rỉ. Đó là Đinh Đang đã bày mưu cho chàng, khiến vợ chồng Thạch Thanh chú ý đến chỗ chàng bị đau đớn, dù hai người ngủ thấy mùi hương cũng chẳng còn lòng mà tra xét nữa.

Quả nhiên chàng rên la một lúc vợ chồng Thạch Thanh đã nghe tiếng. Mẫn Nhu lên tiếng hỏi:

-Cái gì thế ?

Giọng nói ra chiều tức giận. Bà trở mình ngồi dậy hỏi tiếp:

-Ngọc nhi ! Trong mình người khó chịu hay sao ?

Rồi không chờ Thạch Phá Thiên trả lời bà khoác áo lại coi, thấy chàng hai má nóng bừng như lửa, cổ sưng vù lên thì không khỏi luống cuống. Bà la gọi:

-Thanh ca ! Thanh ca ... lại đây mà coi !

Thạch Thanh nghe tiếng vợ hô hoán đầy vẻ hoang mang, liền nhảy xổ lại đến trước giường cậu con. Ông thấy cổ chàng đỏ và sưng vù lên cũng không khỏi hoang mang, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, ông nói:

-Đây chắc là mới nảy ung thư, nhưng mình chữa ngay cũng chẳng ngại gì.

Rồi hỏi Thạch Phá Thiên:

-Hài nhi ! Người đau đớn ra sao ?

Thạch Phá Thiên chỉ rên lên mấy tiếng chứ không trả lời. Chàng bụng bảo dạ:

-Mình chỉ muốn cứu hai ông bà, mới giả vờ bị chứng ung thư để lừa gạt. Đây chẳng qua là một chút thương giả tạo mà hai người đã quan tâm đến thế thì đủ biết tuy Thạch Trung Ngọc đã làm bao nhiêu việc đồi bại, mà ông bà vẫn thương yêu gã tha thiết chỉ có mình là chẳng một ai dòm ngó đến.

Chàng nghĩ vậy trong lòng không khỏi chua xót, bất giác trước mắt chảy quanh.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy chàng cơ hồ phát khóc thì cho là chàng đau đớn vô cùng trong lòng lại càng hoảng hốt. Thạch Thanh nói:

-Ta đi kiếm y sinh về coi cho gã.

Mẫn Nhu nói:

-Ở thị trấn nhỏ bé này e rằng không có tay danh y. Chúng ta về Dương Châu để tìm Bối đại phu coi cho gã, có tiện hơn không ?

Thạch Thanh lắc đầu :

-Không nên ! Một là làm thế khiến bọn Bạch Vạn Kiếm sinh lòng ngờ vực, hai là sẽ bị Bối Hải Thạch khinh thường.

Ông biết bọn Bối Hải Thạch đối với con mình cực kỳ bất mãn và số đông người bang Trường Lạc không phải hạng chính nhân quân tử. Có khi họ còn nhân cơ hội này để gia hại con mình cũng chưa biết chừng.

Ông liền rảo bước đi ngay.

Mẫn Nhu lấy nước sâm thang cho Thạch Phá Thiên uống. Nhưng chất độc này lợi hại vô cùng. Cổ họng bị sưng cả ngoài lẫn trong, dù là nước cũng khó lòng nuốt xuống được. Mẫn Nhu lại càng lo lắng.

Chẳng bao lâu, Thạch Thanh dẫn một vị y sinh tuổi ngoại sáu mươi đưa về.

Y sinh coi cổ họng Thạch Phá Thiên rồi bắt mạch hai cổ tay. Lão lắc đầu lia lịa nói:

-Sách thuốc đã nói: Bệnh nan phát ra có sáu chứng bất trị. Yết hầu mắc bệnh khó lòng ăn uống là một trong sáu chứng bất trị. Mạch thế huỳnh đây vừa mạnh vừa mau là điềm dương thịnh âm suy. Khí mà dương huyết là âm. Huyết chạy trong mạch, khí vận ngoài mạch. Khí trúng tà uất kết thành đờm, để lâu ngày thấm vào trong mạch làm cho máu vẫn đục ...

Lão nói thao thao bất tuyệt một hồi.

Thạch Thanh nóng ruột hỏi xen vào:

-Tiên sinh ! Chứng ung thư của thằng nhỏ này mới phát khởi, dùng thuốc uống cho tan đi chắc có thể được ?

Lão y sinh lắc đầu nói:

-Đúng là cái mạng của thế huỳnh đây còn to nên mới phát tác ở thị trấn Hoàn Thạch này mà gặp được lão phu thì tính mệnh không đáng lo ngại. Có điều muốn trong vòng mấy ngày mà hết sưng khởi bệnh thì không được đâu.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu nghe nói tính mạng cậu con không đáng lo ngại mới yên tâm. Hai người vội xin thầy lang kê đơn cho thuốc.

Thầy lang trầm ngâm một lúc rồi kê đơn có những vị: Thược dược, Đại hoàng, Đương quy, Cát cánh, Phòng phong, Bạc hà, Mang tiêu, Kim ngân hoa, Hoàng kỳ, Xích phục linh.

Thạch Thanh cũng hơi biết thuốc, thấy những vị này đều là vật tiêu độc, hạ hỏa, liền cho là đúng lý, bèn nói:

-Tiên sinh thật là cao minh.

Rồi đưa năm lạng bạc trả tiền chẩn mạch. Đoạn ông đưa chân tiễn thầy lang ra về, còn ông đến tiệm mua thuốc.

Lúc Thạch Thanh đem thuốc về thì mọi người phái Tuyết Sơn đều đã biết tin. Bạch Vạn Kiếm nghi ngờ vợ chồng Thạch Thanh bày ra chuyện này chuyện nọ để tìm biện pháp cứu thằng con. Hắn giả vờ đến phòng thăm bệnh. Thực ra là để coi cho biết rõ tình hình. Hắn thấy Thạch Phá Thiên cổ họng sưng lên khủng khiếp và Mẫn Nhu hốt hoảng thật sự thì không còn nghi ngờ gì nữa và trong lòng ngấm ngầm đắc ý.

Hắn nghĩ thầm:

-Thằng lỏi con này giảo quyết điều ngoa, nếu đem về thành Lăng Tiêu chém cho một nhát chết tươi chẳng hóa ra là tiện nghi cho gã. Gã có chịu những sự đau khổ hành hạ mới biết trong cõi mệnh mông có điều báo ứng.

Nhưng Bạch Vạn Kiếm là một nhân vật có danh vọng trong võ lâm, lại đứng trước mặt vợ chồng Thạch Thanh không tiện thấy người bị tai họa mà vui mừng. Hắn liền tìm mấy câu an ủi Mẫn Nhu.

Thạch Thanh nhìn vợ nấu thuốc, rồi phục thị cho cậu con uống. Ông nói:

-Ta đã chuẩn bị một cỗ xe lớn ngoài kia. Trung Ngọc, người là nam tử trượng phu thì phải tự cường lên một chút. Cái bệnh nhỏ mọn này có chi đáng kể ? Đừng để làm lỡ việc lớn của người khác. Chúng ta đi thôi !

Mẫn Nhu ngần ngừ một chút rồi nói:

-Thằng nhỏ bệnh nặng thế này mà cứ đưa gã thượng lộ e rằng bệnh thế chuyển biến kịch liệt ...

Thạch Thanh ngắt lời:

-Hai vị sứ giả Thiện, Ác đã đến thành Lăng Tiêu đưa thẻ đồng mời đi dự yến. Bạch sư huynh phải về cho kịp. Nếu Uy Đức tiên sinh cùng bọn họ động thủ mà chúng ta không ra tay viện trợ được thì thật là đáng ân hận.

Mẫn Nhu gật đầu tỏ ý vâng lời. Bà nhìn Thạch Phá Thiên nói:

-Hài tử ! Để ta mặc áo cho.

Đoạn bà mặc áo dài vào cho Thạch Phá Thiên rồi cùng nhau ra khỏi khách sạn.

Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Thanh không kể gì đến con trai bị bệnh hoạn, bức bách chàng phải lên đường ngay thì không khỏi sinh lòng kính phục.

Mẫn Nhu cũng hiểu ý chồng. Bà biết việc đã đến thế này, tất Thạch Thanh chẳng chịu dẫn con quay trở về. Và nhất quyết đưa con đi vì hiện nay hai sứ giả Thiện, Ác ở đảo Long Mộc đã lên đường đến thành Lăng Tiêu để đưa thẻ đồng.

Bạch Tự Tại lại nóng tính vô cùng, quyết lão không chịu tiếp thê một cách dễ dàng và tất nhiên sẽ cùng Trương Tam, Lý Tứ gây nên một cuộc chiến đấu khốc liệt. Thạch Thanh muốn đến nơi cho kịp đặt đem toàn lực viện trợ phái Tuyết Sơn. Dù chẳng may mà phải chết ở chiến trường thì cũng là chuyện thường trong võ lâm. Nếu cả ba người nhà họ Thạch có bỏ mạng ở thành Lăng Tiêu thì cũng rửa sạch được những tiếng nhơ nhuốc cho cậu con. May ra mà thắng được thì sự hiệp lực của phái Tuyết Sơn cùng Huyền Tố trang để đánh bại Trương Tam, Lý Tứ sẽ được giang hồ truyền tụng mà cậu con đã đem công chuộc tội thì Bạch Tự Tại quyết không hạ thủ giết chàng.

Ở Tổng đà bang Trường Lạc, Mẫn Nhu đã mục kích võ công của Trương Tam, Lý Tứ, bà nhận thấy nếu xảy cuộc ác chiến thực sự thì chỉ nắm chắc phần thất bại. Có điều tấm thân con người bằng xương bằng thịt, dù ai bản lãnh cao cường đến đâu cũng không khỏi có chỗ sơ hở, lỗ tay, cái đó chỉ là chuyện cầu may. Như vậy thì quyết một trận tử chiến còn có hy vọng hơn là cứ ngày đêm ngồi mà lo lắng ưu phiền chẳng được ích gì.

Tâm ý vợ chồng đã hiểu nhau, Thạch Thanh vừa nói đưa con đến thành Lăng Tiêu, Mẫn Nhu dò ngay thấy ngay chỗ dụng tâm của chồng, nên dù bà thương con rất mực, song đã thành danh là tay nữ hiệp trong võ lâm, ba suy đi nghĩ lại nhận ra kế hoạch rất cao sâu của đức lang quân, liền ứng theo ngay, không thốt ra nửa lời phản đối.

Y thuật của thầy lang tại thị trấn Hoành Thạch đúng ra chẳng cao minh chút nào. Lão cho ngay chỗ sưng vù đỏ ửng ở cổ Thạch Phá Thiên là mắc huyệt ung thư, nhưng lão nói vậy khiến cho vợ chồng Thạch Thanh chẳng nghi ngờ chi nữa.

Nguyên tướng mạo Thạch Phá Thiên đã giống Thạch Trung Ngọc như đúc. Chàng mặc bộ quần áo xa hoa của Thạch Trung Ngọc vào càng rõ ra cậu công tử ăn chơi trong chốn hồng trần vẫn đục. Chàng nằm dài trong xe chẳng nói nửa lời, nên không thể bại lộ hành tung được.

Đình Đang nửa đêm bỏ đi, vợ chồng Thạch Thanh chỉ mong có vậy nên chẳng buồn truy cứu nữa.

Ta nên biết : Vợ chồng Thạch Thanh xa cách con lâu ngày, nên cử chỉ cùng tập quán của gã thế nào, hai người chẳng biết chi hết. Dù ngẫu nhiên Thạch Phá Thiên có chỗ sơ hở, hai người cũng không tài nào nhận ra được.

Đoàn người đi rất gấp vì sợ bọn Trương Tam, Lý Tứ đến trước, khiến cho mọi người trong thành Lăng Tiêu lâm vào tình thế nguy hiểm. Dọc đường không dám chần chờ chút nào.

Khi đi tới địa giới tỉnh Hồ Nam thì vết thương trên cổ Thạch Phá Thiên đã tiêu tan. Nhưng miệng chàng vẫn ú ớ như người câm không thốt ra lời.

Thạch Thanh đã mấy lần tìm y sinh đến chữa mạch cho chàng song chẳng ai chữa được bệnh cam, khiến Thạch Thanh không khỏi phiền lòng và Mẫn Nhu tổn khá nhiều nước mắt.

Đoàn người về đến địa giới Tây Vực, bọn đệ tử phái Tuyết Sơn thông thuộc đường lối, cứ tìm đường tắt mà đi, họ liệu chừng dù Trương Tam, Lý Tứ cước trình có mau lẹ đến đâu mà không biết những lối tắt nhỏ hẹp này cũng khó lòng đến trước được.

Mọi người càng về gần tới thành Lăng Tiêu lại càng yên dạ. Chỉ có vợ chồng Thạch Thanh nghĩ tới lúc ra mắt Uy Đức tiên sinh là trong lòng cực kỳ xao xuyến. Hai người sợ lão nổi giận lôi đình lập tức đem Thạch Trung Ngọc hạ sát, mà Trương Tam, Lý Tứ lại không đến đúng lúc thì thật khó bề xử trí. Hai người đó đến sớm hơn đã đành là chuyện nguy hiểm, mà đến chậm cũng hỏng bét.

Hai vợ chồng đã mấy phen ngấm ngầm thương lượng với nhau, mà vẫn không tìm ra được kế gì gì hoàn hảo, đành phó thác mặc trời, rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Đoàn người đi thêm mấy ngày nữa rồi sẽ bắt đầu trèo núi mà tiến. Lại đi thêm hai ngày nữa, địa thế mỗi lúc một lên cao.

Giờ Ngọ hôm ấy, đoàn người đi tới một dãy nhà cây. Bạch Vạn Kiếm hỏi người canh gác dãy nhà này biết là gần đây mấy bữa không có người lạ nào lên thành Lăng Tiêu, thì hẳn rất yên tâm.

Tối hôm ấy, mọi người ngủ lại trong dãy nhà cây.

Sáng hôm sau ai nấy đều bỏ ngựa đi bộ. Nguyên từ dãy nhà này đi về hướng tây, đường núi gập ghềnh lại rất độc, không đi ngựa được.

Mấy tên đệ tử phái Tuyết Sơn đi trước dẫn đường, trèo non vượt núi mà tiến. Mới đi chừng một giờ thì thấy mặt đất đầy tuyết phủ. May mà mọi người đây toàn là những tay bản lĩnh không phải tầm thường, họ thi triển khinh công rất cao mới vượt lên đỉnh núi tuyết được.

Thạch Phá Thiên luôn luôn theo gót vợ chồng Thạch Thanh, chàng không vượt lên trước mà cũng chẳng lúc nào lùi lại cách xa.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy cước trình chàng rất cường kiện và dai sức, liền tự nhủ:

-Nội lực thằng nhỏ này khá lắm, chẳng kém vợ chồng mình.

Nhưng hai người chợt nghĩ đến: Chẳng mấy chốc nữa phải vào ra mắt Bạch Tự Tại, thì trong lòng lại hồi hộp, lo lắng ...

Đi cho tới lúc trời đã xế chiều thì thấy phía trước có ngọn núi cao ngất trời. Trên đỉnh núi có đến mấy trăm gian phòng ốc.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Thạch trang chúa ! Đây là thành Lăng Tiêu. Ở nơi hang cùng núi hiểm này, nhất thiết mọi vật đều đơn giản, thô sơ.

Thạch Thanh khen rằng:

-Tòa thành hùng cứ trên đỉnh núi cao ngất. Đứng trên nhìn xuống quần sơn là địa thế tuyệt hảo. Hai chữ “Lăng Tiêu” thật xứng đáng.

Ông đưa mắt nhìn sườn núi thấy mây mù ùn ùn bốc lên bao phủ thành Lăng Tiêu thành một vùng mây trắng mịt mờ.

Mọi người đi đến chân ngọn núi này thì trời tối mịt, liền ngủ đờ lại trong hai tòa thạch thất rất lớn.

Hai tòa thạch thất này là của phái Tuyết Sơn dựng lên để cho người lên núi có nơi tạm trú trong một đêm để bồi bổ tinh thần, rồi sáng sớm hôm sau sẽ tiếp tục thượng lộ.

Hôm sau, mọi người đăng trình ngay từ lúc mới tảng sáng. Trái núi này đứng xa trông thấy cao ngất trời, lúc trèo lên lại càng hiểm trở. Đoàn người đều là những tay võ công cao cường mà dọc đường cũng phải nghỉ chân hai lần mới lên được tới nhà trạm ở lưng chừng sườn núi. Mọi người dừng lại ăn uống rồi tiếp tục lên đường đi cho đến giờ Thân mới tới ngoài thành Lăng Tiêu.

Tòa thành này có đến mấy trăm gian phòng ốc. Chung quanh thành là bức tường vây trắng xóa cao tới hơn ba trượng, đứng dưới nhìn lên chỉ thấy toàn màu băng tuyết.

Thạch Thanh cất tiếng khen:

-Bách sư huynh ! Trên tường thành toàn băng tuyết ngưng kết lại, rắn hơn sắt thép, người ngoài thực khó mà đánh vào được.

Bạch Vạn Kiếm cười đáp:

-Tệ phái từ ngày đắp thành dựng ra môn phái tới nay được hơn một trăm bảy chục năm, chưa từng bị ngoại địch đánh vào bao giờ. Có điều về tháng trọng đông, bọn sói đói quá đến bao vây, nhưng cũng không vào được.

Hắn nói tới đây thấy cây cầu vẫn còn treo trên cao chưa hạ xuống bắc qua hào đầy băng tuyết thì ra vẻ bức mình lớn tiếng quát:

-Bữa nay đến phiên ai trực nơi đây ? Không trông thấy bọn ta đã về đây hay sao?

Bỗng thấy trên mặt thành có một cái đầu thò ra hỏi:

-Bách sư bá cùng các vị sư bá đã về đấy ư ? Để tiểu đệ xin thông báo vào trong ngay.

Bạch Vạn Kiếm thét lên:

-Có viễn khách hạ cố. Buông cầu xuống cho mau !

Người kia đáp :

-Dạ dạ !

Rồi thụt đầu vào. Hồi lâu vẫn không thấy cây cầu hạ xuống.

Thạch Thanh thấy con hào bao quanh thành đầy băng tuyết mà rộng đến ba trượng, không dễ gì nhảy qua được.

Thông thường, thành trì nào bên ngoài cũng có hộ thành hà. Nơi đây khí hậu rét quá, nước hào đóng lại thành băng, con hào này đào rất sâu. Bờ hào thành một phiến băng trơn tuột. Bất luận là người hay thú đã rớt xuống hào thì khó mà lên được.

Bỗng nghe bọn Cảnh Vạn Chung, Kha Vạn Quân đang hò hét đề tử phái Tuyết Sơn mở cổng thành.

Bạch Vạn Kiếm thấy tình thế có vẻ khác thường, thì trong lòng rất băn khoăn. Hấn lo trong thành đã xảy biến cố gì chẳng, liền hạ thấp giọng xuống nói:

-Các anh em hãy cẩn thận ! Không chừng hai sứ giả ở đảo Long Mộc đến trước bọn ta rồi.

Mọi người nghe nói giật mình kinh hãi, không tự chủ được nữa, ai nấy thò tay ra nắm chuôi kiếm.

Giữa lúc ấy, những tiếng lách cách vang lên, cây cầu từ từ hạ xuống. Trong thành một người chạy ra. Người này mặc áo bạch bào, một tay áo buộc quắc ra sau lưng, hiển nhiên đã bị cụt một cánh tay, lớn tiếng gọi:

-Té ra là Thạch huynh, Thạch tẩu giá lâm. Hay quá ! Hay quá !

Thạch Thanh thấy Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý ra nghênh tiếp, ông nghĩ ngay đến y đã vì con mình làm liên lụy mà phải chặt cụt một cánh tay, thì trong lòng rất đau xót, hổ thẹn vội chạy lại nói:

-Phong nhị đệ ! Vợ chồng ngu huynh cùng thành nghịch tử để trước Bạch sư bá cùng nhị đệ để lãnh tội đây.

Nói xong quý hai gối xuống sụp lạy.

Từ ngày Thạch Thanh nổi tiếng giang hồ, trừ phi đối với bậc tôn trưởng, ông chưa từng thi hành đại lễ cùng bạn bè ngang hàng như bữa nay bao giờ. Thực tình ông thấy Phong Vạn Lý bị tai hại quá đổi vì con mình, nên ông xúc động can trường mới lạy phục xuống.

Ta nên biết kiếm thuật Phong Vạn Lý tinh thông chẳng kém gì Bạch Vạn Kiếm, nhưng bây giờ y bị cụt tay rồi thì công trình khổ luyện hai mươi năm trời đã trôi theo dòng nước, không còn nói gì đến kiếm thuật nữa.

Mẫn Nhu thấy chồng quỳ mọp mà cậu con cứ ngơ ngác đứng yên, bà vội kéo áo chàng rồi chính bà cũng quỳ xuống bên cạnh Thạch Thanh.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

-Y là sư phụ của Thạch Trung Ngọc, đề tử ra mắt sư phụ dĩ nhiên phải quỳ lạy.

Chàng hiểu như vậy, nhưng chỉ sợ làm không đúng cách như Thạch Trung Ngọc để Phong Vạn Lý khám phá ra sự gian trá của mình, nên còn đứng ngơ ngác. Bây giờ chàng thấy Mẫn Nhu kéo áo mình, không thể ngăn ngừa được nữa, liền quỳ mọp xuống, dập đầu lay hùng hục, bật lên những tiếng coong coong.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn vốn căm hận chàng. Suốt dọc đường chẳng ai thèm ngó tới chàng lần nào. Bây giờ chúng thấy chàng dập đầu lay binh binh, đều bụng bảo dạ:

-Thằng lỏi này biết mình sắp chết đến nơi, mới lay lục kêu van, nhưng đâu có chuyện dễ dàng thế được ?

Phong Vạn Lý vội lên tiếng:

-Thạch huynh ! Thạch tẩu ! Hai vị làm thế này khiến cho tiểu đệ phải tổn thọ. Rồi lật đật quỳ xuống đáp lễ.

oOo